

Пролог

— Дракони,— зронив Моландер. Відхопивши з землі побабчене яблучко, він перекидав його з руки в руку.

— Ану метни,— попросив Аллерас Сфінкс. Висмикнувши з сагайдака стрілу, він припасував її до тятиви.

— Хотів би я побачити дракона,— мовив Рун — наймолодший з присутніх, опецькуватий хлопчина, якому до повноліття ще лишалося два роки.— Ех як хотів би!

«А я б хотів заснути в обіймах Розі»,— подумав Пейт. Він неспокійно посовався на лавці. Вже завтра дівчина може належати йому. «Я б забрав її подалі від Старгорода, аж за вузьке море, в одне з вільних міст». Мейстрів там немає, отож і звинувачень йому ніхто не зможе висунути.

З-за віконниць над головою долинав Еммин сміх, до якого домішувався низький голос — він належав чоловікові, що його вона розважала. Емма була найстарша з подавальниць «Пера й кухля» — щонайменше сорок років, але досі мила, хіба що занадто кругленька. А Розі — її п'ятнадцятирічна дочка, щойно розквітла дівчина. Емма заявила, що за цноту її охочий має сплатити золотий дракон. Пейт накопичив дев'ять срібних оленів і цілий горщик мідяних зірок і пенні, тільки який з того хосен! У Пейта радше справжній дракон вилупиться, ніж назбирається грошей на золотого.

— Запізно ти народився для драконів, хлопче,— мовив до Руна Армен Підмейстер. На шиї Армен мав шкіряну шворку, на якій уже красувалися ланки з посудної цини, олова, свинцю й міді, і, як більшість підмейстрів,

щиро вірив, що у новаків на плечах замість голови ріпа росте.— Останній дракон здох ще за правління короля Ейгона Третього.

— Останній у Вестеросі,— заперечив Моландер.

— Метни яблуко,— знов попросив Аллерас. Милий він був юнак, цей Сфінкс. Усі подавальниці просто дух за ним ронили. Навіть Розі, приносячи йому вино, часом торкалася його руки, аж Пейт зуби зціплював, удаючи, що не бачить.

— Останній дракон у Вестеросі й був останнім драконом,— уперто мовив Армен.— Це ж усі знають.

— Яблуко,— повторив Аллерас.— Не їсти ж ти його зібрався?

— Ось.

Тягнувши криву ногу, Моландер підстрибнув, крутнувся й метнув яблуко сприбока в імлу, що висіла над річкою Медовинною. Якби не нога, він би став лицарем, як батько. Мав у дебелих руках і широких плечах неабияку силу. Ген-ген шугнуло швидко яблучко...

...та не так швидко, як стріла, яка зі свистом метнулася навздогін — стрижень золотого дерева завдовжки з ярд, з шарлатним оперенням. Пейт не бачив, як стріла уп'ялася в яблуко, зате почув це. Неголосне «чвяк» прокотилося луною понад річкою, а за ним долинув сплеск.

— Поцілив! — присвиснув Моландер.— Мило.

Мило, але з Розі було б миліше. Пейт обожнював її горіхові очі й набубнявілі перса, і як вона щоразу до нього всміхалася. Обожнював ямочки в неї на щоках. Іноді подавати вона виходила босоніж, щоб відчувати під підошвами траву. Це він у ній теж обожнював. Обожнював, як від неї пахло чистотою, і як за вушками у неї кучерявилось волосся. Навіть пальчики на її ногах обожнював. Одного вечора вона дозволила йому розтерти їй підошви, побавитися з ними, і Пейт вигадав про кожен пальчик цілу історію, тож Розі хихотіла безперестанку.

Мабуть, ліпше йому все-таки лишатися з цього боку вузького моря. На скопичені гроші купить собі віслюка, і тоді вони з Розі вирушать у мандри Вестеросом, по черзі їдучи верхи. Може, Еброз і вважає, що Пейт не заслужив ще срібної ланки, але він уже вміє вправити кості й лікувати лихоманку. Простолюд вдячно прийме його допомогу. А якщо він навчиться стригти волосся й голити бороди, може навіть циркуликом стати. «І цього досить,— запевняв себе Пейт,— якщо в мене буде Розі». Розі — це все, чого він хотів на світі.

Але так було не завжди. Колись він мріяв бути майстром у замку, служити якомусь щедрому лордові, який шануватиме Пейта за мудрість

і винагородить за службу справним білим конем. І Пейт шляхетно їздитиме на ньому, високо сидячи у сідлі й усміхаючись згори вниз на людей, яких проминатиме на дорозі...

Одного вечора у залі «Пера й кухля», після другого кухля страхітливо міцного яблучника, Пейт похвалявся, що не завжди йому бути новаком. «Щира правда, — гукнув на це Лео Лінюх. — Станеш свинопасом — колишнім новаком».

Пейт перекинув останні краплі з денця. Осяяна смолоскипами веранда «Пера й кухля» здавалася острівцем світла в морі туману. Вниз по річці в нічній мряці зависнув, наче тьмавий жовтогарячий місяць, далекий сигнальний вогонь Високої Вежі, але світло не розігнало Пейту маркоти.

Алхімік уже мав би з'явитися. Чи то був просто лихий жарт — чи, може, щось трапилося? Оце не вперше добра нагода вислизала від Пейта. Коли йому доручили допомагати архімейстру Волгрейву з круками, він гадав, йому пощастило, та не встиг спам'ятатися, як уже носив йому їсти, замітав у покоях і щоранку вдягав старого. Про Волгрейва казали, що він з крукознавства забув уже більше, ніж більшість мейстрів за все життя вивчить, тож Пейт вирішив, що чавунна ланка йому забезпечена, от тільки Волгрейв не міг його нею наділити. Архімейстром старий лишався тільки з пошани до нього. Хай яким великим мейстром був він колись, та нині його мантия частенько ховала закаляну білизну, а півтора року тому підмейстри знайшли його в бібліотеці — він плакав, бо не міг знайти дорогу назад до себе в покої. Тепер попід чавунною машкарою на місці Волгрейва засідав мейстер Гормон — той самий Гормон, який колись звинуватив Пейта в крадіжці.

Біля води, на яблуні, заспівав соловейко. Солодкі звуки — приймний перепочинок від пронизливого вереску й безнастанного крякання круків, біля яких Пейт ходив цілий день. Білі круки вивчили його ім'я і тепер, щойно побачивши його, перегукувалися між собою: «Пейт, Пейт, Пейт», — аж йому заверещати хотілося. Великі білі птахи були гордістю архімейстра Волгрейва. Старий хотів, щоб його по смерті склювали круки, але Пейт підозрював, що ті круки й самого Пейта б залюбки задзьобали.

Мабуть, в усьому винен страхітливо міцний яблучник (Пейт сюди не пити прийшов, однак Аллерас пригощав — святкував мідну ланку, а в Пейта від докорів сумління в горлі пересохло), та Пейтові у співі соловейка чулося «чавун на золото, чавун на золото, чавун на золото». Це було дуже дивно, адже саме це і сказав незнайомиць того вечора, коли їх двох познайомила Розі. «Хто ви?» — поцікавився Пейт, і чоловік відповів:

«Алхімік. Чавун на золото вмю перетворювати». І тут у його долоні з'явилася монета, затанцювала по кісточках, зблиснула м'яким жовтавим золотом у світлі свічки. З одного боку виднівся триголовий дракон, а з другого — парсуна якогось давно мертвого короля. «Чавун на золото, — пригадалося Пейту, — кращого шансу не буде. Хочеш її? Кохаєш її?» — «Я не злодюжка, — сказав Пейт чоловікові, який назвався алхіміком. — Я — новак у Цитаделі». Алхімік, кивнувши, озвався: «Якщо раптом передумаєш, то я ще сюди за три дні повернуся — з оцим драконом».

Минуло три дні. Пейт знов завітав у «Перо й кухоль», і досі не певен свого рішення, але замість алхіміка побачив Моландера з Арменом і Сфінксом, за якими ще й Рун прив'язався. Підозріло було б, якби Пейт до них не підсів.

Шинок «Перо й кухоль» ніколи не зачинявся. Шістсот років стояв уже він на острові на Медовинній, і жодного разу його двері не замикалися. І хоча висока дерев'яна будівля похилилася на південь, як ото новаки часом хиляться після зайвого кухля, Пейт був певен, що шинок простоїть ще шістсот років, продаючи вино, ель і страхіливо міцний яблучник корабельникам, ковалям і князям, співцям і святенникам, а головне — новакам і підмайстрам Цитаделі.

— Старгород — це не весь світ, — занадто голосно заявив Моландер. Він-бо був лицарським сином, ще й п'яним як чіп. Відтоді як йому повідомили, що його батько загинув на Чорноводді, він напивався майже щовечора. Навіть у Старгороді, далеко від боїв, під захистом мурів, Війна п'ятох королів торкнулася всіх... тільки от архімейстер Бенедикт наполягав, що війною п'ятох королів вона так і не стала, оскільки Ренлі Баратеон був убитий ще до того, як Балон Грейджой коронувався.

— Батько завжди казав, що світ трохи більший, ніж замок лорда, — провадив Моландер. — І дракони — це ще далеко не все, що може виявитися в Карті, Ашаї чи Ї-Ті. Перекази мореплавців...

— ...то просто перекази мореплавців, — перебив його Армен. — *Мореплавців*, мій любий Моландере. Он спустися в доки — і будуть там тобі мореплавці, які розкажуть, як кохалися з русалками а чи як рік просиділи в череві риби.

— А звідки тобі знати, що це неправда? — Моландер у траві шукав ще яблука. — Хіба що сам у череві риби опинишся — тільки тоді можеш стверджувати, що ніхто там не сидить. Так, одного мореплавця з його казочками люди можуть і на глюм підняти, та коли гребці з чотирьох різних кораблів переповідають однакові історії чотирма різними мовами...

— Історії не однакові,— заперечив Армен.— Дракони в Ашаї, дракони в Карті, дракони в Міріні, дотрацькі дракони, дракони звільнюють рабів... ці перекази всі відрізняються.

— Тільки деталями,— сказав Моландер, який, хильнувши, робився тільки упертіший, а він-бо і тверезий був упертий як віслюк.— Усі розповідають про драконів і про прегарну юну королеву.

Пейта цікавив тільки один дракон — золотий. Незрозуміло, думав він, що ж трапилося з алхіміком? «Сьогодні третій день. Він казав, що прийде».

— Он у тебе під ногою ще одне яблуко,— гукнув Аллерас до Моландера,— а в мене в сагайдаку ще дві стріли.

— До сраки твій сагайдак,— Моландер підхопив падалицю.— Червине,— поскаржився він, та все одно метнув яблуко. Стріла поцілила в нього, коли те вже летіло вниз, й розтяла рівно навпіл. Одна половинка впала на башточку, з неї з'їхала на дах, підстрибнула й приземлилася за якийсь фут від Армена.

— Якщо розтяти черв'яка на два, стане два черв'яки,— повідомив підмайстер.

— Якби і з яблуками це працювало, люди б ніколи не голодували,— мовив Аллерас, усміхнувшись своєю м'якою усмішкою. Сфінкс завжди усміхався, мов пригадав якийсь жарт. Це надавало йому лукавого вигляду, який добре пасував до гострого підборіддя, і мисика волосся на лобі, і густої кучми коротко підстрижених смоляних кучерів.

Аллерас точно стане майстром. Він у Цитаделі всього рік, а вже викував три ланки майстерського ланцюга. В Армена ланок, може, й більше, проте кожна з них у нього забрала цілий рік. Однак і він теж стане майстром. Рун і Моландер — голошії новаки, але ж Рун зовсім хлопчик, а Моландеру пиячити миліше, ніж читати.

А от Пейт...

Він уже п'ять років у Цитаделі — приїхав ще тринадцятирічним, а шия в нього й досі гола та рожева, як у перший день прибуття з західних країв. Двічі вже йому здавалося, що він готовий. Першого разу перед архімейстром Вейліном він мав продемонструвати свої знання в царині небесної сфери, а натомість зміг дізнатися, звідки у В'їдливого Вейліна таке прізвисько. Два роки Пейт збирався на мужності, щоб зробити ще одну спробу. Цього разу він постав перед лагідним Еброзом, стареньким архімейстром з тихим голосом і ніжними руками, але чомусь Еброві зітхання витримати було не легше, ніж Вейлінові шпички.

— Ще останнє яблуко,— пообіцяв Аллерас,— і я вам розповім, які в мене підозри щодо цих драконів.

— Що такого можеш знати ти, чого не знаю я? — пробурчав Моландер. Помітивши на гілці яблуко, він підстрибнув, зірвав його — і жбурнув. Аллерас, відтягнувши тятину аж до вуха, зробив граційний розворот, слідкуючи за своєю ціллю. Пустив стрілу, тільки-тільки яблуко почало падати.

— Останнім пострілом ти завжди промахуєшся,— сказав Рун.
Яблуко, ціле-цілісіньке, плюснулося в ріку.

— Що я казав? — мовив Рун.

— Хто не промахується, той не розвивається,— Аллерас відчепив тятину й заховав довгий лук у шкіряний чохол. Лук був різьблений зі злато-серця — рідкісного легендарного дерева з Літніх островів. Одного разу Пейт спробував його зігнути — і не зміг. «На вигляд Сфінкс, може, і тендітний, але в його тонких руках є міць»,— подумав Пейт, коли Аллерас, перекинувши ногу через лавку, потягнувся до свого кубка з вином.— Три голови у дракона,— проспівав Аллерас, на дорнський манір розтягуючи слова.

— Це що — загадка? — хотів знати Рун.— У казках сфінкси завжди розмовляють загадками.

— Ніяка це не загадка,— Аллерас сьорбнув вина. Решта хлопців кружеляла з кухлів страхітливо міцний яблучник, яким був знаменитий шинок «Перо й кухоль», а от Аллерас надавав перевагу дивним солодким винам країв, де вродилася його матір. Навіть у Старгороді коштували ці вина чимало.

Прізвисько «Сфінкс» Аллерасу дав Лео Лінюх. Сфінкс — то такий собі покруч: голова людська, тіло лев'яче, а крила яструбині. Такий був і напівкровка Аллерас: батько дорнянин, а мати — чорношкіра уродженка Літніх островів. У самого Аллераса шкіра темна як тик. А очі оніксові, як у тих зелених мармурових сфінксів, що застигли обабіч центральної брами Цитаделі.

— Триголових драконів ніколи не існувало, хіба що на щитах і прапорах,— твердо мовив Армен Підмейстер.— А вони — геральдичні фігури, не більше. І крім того, всі Таргарієни давно мертві.

— Не всі,— сказав Аллерас.— Король-жебрак мав сестру.

— Здається, їй голову об стіну розтовкли,— мовив Рун.

— Не їй,— заперечив Аллерас.— Це маленькому синові королевича Рейгара — Ейгону — хоробрі вояки Лева Ланістера розтрошили голову

об стіну. А ми говоримо про Рейгарову сестру, яка народилася на Драконстоні напередодні його падіння. Яку звали Данерис.

— Штормороджена! Тепер пригадую,— зронив Моландер і високо підніс свого кухля, розхлюпуючи залишки яблучника.— За неї! — він душком перекинув кухоль до дна, з гуркотом опустив його на стіл, відригнув і зворотом долоні обтер вуста.— Де Розі? Наша законна королева заслуговує ще на один тост, вам не здається?

Армен Підмейстер перестрашився.

— Не галасуй, дурню! Про таке навіть жартувати не вільно. Ніколи не знати, хто може підслухати. В Павука вуха всюди.

— Тільки в штанці не напудь, Армене. Я тост хотів підняти, а не повстання.

До Пейта долинув смішок. Ззаду почувся тихий лукавий голос:

— Я завжди знав, що ти зрадник, Стриб-Скок.

До підніжжя старого дощаного мосту прихилився Лео Лінюх, вдягнений у смугастий зелено-золотий атлас і в чорну шовкову пелерину, застебнуту на плечі на нефритову ружу. Якщо судити з кольору плям на грудях, він пив червоне міцне. На око йому спадав попільно-білявий локон.

Побачивши Лео, Моландер наїжачився.

— До біса. Забирайся. Тобі тут не раді.

Аллерас спробував його заспокоїти, поклавши долоню йому на руку, в той час як Армен насупився.

— Лео. Мілорде. Наскільки я зрозумів, ви під домашнім арештом у Цитаделі...

— ...ще на три дні,— здвигнув плечима Лео Лінюх.— Перестан каже, що світові вже сорок тисяч років. А Молос — що п'ятсот тисяч. Що таке три дні, питаю я вас? — зронив Лео і, хоча на веранді була ще дюжина вільних столів, присів до хлопців.— Постав мені арборське золоте, й тоді я, можливо, не перекажу батькові про твій тост. Підвели мене сьогодні кості в «Мінливих іграх», а останнього оленя я змарнував на вечерю. Молочне порося в сливовому соусі, з начинкою з каштанів і білих трюфелів. Людині треба їсти. А ви що тут їли, хлопці?

— Баранину,— буркнув Моландер. У голосі його не вчувалося задоволення.— Взяли на всіх варену баранячу ногу.

— Добряче, певно, наїлися,— мовив Лео і розвернувся до Аллераса.— Нащадок лорда має бути щедрим, Сфінксе. Я так розумію, ти мідну ланку заробив. Я за це вип'ю.

Аллерас у відповідь посміхнувся.

— Я пригощаю тільки друзів. І я не з лордів, скільки разів тобі казати? Мати моя була купчицею.

Горіхові очі Лео блищали від вина та злостивості.

— Мати твоя була мавпою з Літніх островів. Дорнянин злягатиметься з ким завгодно, аби дірка між ніг. Без образ. Ти, звісно, брунатний як горіх, але ти бодай миєшся. На відміну від нашого Брудного Баняка,— він махнув на Пейта.

«Якщо я заціджу йому кухлем, половину зубів повибиваю»,— подумав Пейт. Свинопас Пейт на прізвисько Брудний Баняк був героєм тисяч сороміцьких оповідок: добросердий дурноверхий неотеса, якому завжди вдавалося перемудрувати лордійчуків, зарозумілих лицарів і пихатих септонів, які напосідалися на нього. Дивним чином його дурість завжди виявлялася такою собі немудрою хитрістю; усі оповідки закінчувалися тим, що Пейт Брудний Баняк опинявся на престолі лорда або в ліжку лицарської дочки. Але то в казках. У реальному світі свинопасам так не щастить. Пейту іноді спадало на думку, що мати, мабуть, ненавиділа його, якщо дала таке ім'я.

Аллерас уже не посміхався.

— А за це ти вибачишся.

— Я? — зронив Лео.— Та куди мені, так горло пересохло...

— Кожним своїм словом ти ганьбиш свій дім,— мовив до нього Аллерас.— І Цитадель ганьбиш самою своєю присутністю.

— Та знаю. Пригости мене, щоб я втопив у випивці свою ганьбу.

— Я б тобі язика під корінь втнув,— сказав Моландер.

— Справді? І як я тоді розповім вам про драконів? — Лео знову здвигнув плечима.— Напівкровка має рацію. Донька Божевільного Короля жива, ще й висиділа собі трьох драконів.

— Трьох? — вражено перепитав Рун.

Лео поплескав його по руці.

— Більш як двох і менш як чотирьох. На твоєму місці я б зараз ще не намагався скласти іспит на золоту ланку.

— Відчепися від нього,— застеріг Моландер.

— Який шляхетний Стриб-Скок! Як скажеш. Про цих драконів торочать геть усі моряки, чії кораблі пропливали бодай за сто льє від Карта. А кількоро з них навіть кажуть, що бачили драконів на власні очі. І Маг схильний їм вірити.

Армен несхвально скривив уста.

— Марвин хворий на голову. Архімейстер Перестан сам вам перший це скаже.

— Архімейстер Ріям теж так каже,— сказав Рун.

— Море мокре,— позіхнув Лео,— сонце світить, а в звіринці всі ненавидять сторожового пса.

«Усім він приліпив глузливі прізвиська»,— подумав Пейт, але важко було заперечити, що Марвин і справді більше схожий на сторожового пса, ніж на мейстра. «Так наче кусатися готовий». Маг був геть не схожий на інших мейстрів. Подейкували, він водить товариство з повіями і чаклунами-бурлаками, розмовляє з волохатими ібенцями й чорношкірими мешканцями Літніх островів їхніми рідними мовами та приносить офіри чужинським богам у маленьких моряцьких храмах біля пристані. Кажали люди, що бачили його в підгородді, в щурячих ямах і брудних борделях, він знався з лицедіями, співцями, перекупними мечами й навіть жebraками. А пошепки переказували, що він кулаками затовк людину до смерті.

Коли Марвин повернувся у Старгород, провівши вісім років на сході, де складав карти далеких країв, шукав утрачені книжки й навчався разом з ворожбитами й повелителями тіней, В'їдливий Вейлін дав йому прізвисько Марвин Маг. І зовсім скоро ціле місто, на біду Вейліна, підхопило це прізвисько. «Заклинання й молитви лиши жерцям і септонам, а собі в голову вкладай істини, яким можна довіряти»,— порадив колись Пейтові архімейстер Ріям, але в Ріяма і перстень, і берло, і маска були золоті, а на мейстерському ланцюзі не мав він ланки з валерійської криці.

Армен відвернув носа від Лео Лінюха. А ніс у нього був неабиякий: довгий, тонкий і гострий.

— Архімейстер Марвин у різні дивні речі вірить,— сказав він,— але доказів існування драконів у нього не більше, ніж у Моландера. Тільки моряцькі оповідки.

— Помиляєшся,— мовив Лео.— У покоях Мага горить скляна свічка.

Над освітленою смолоскипами верандою повисла тиша. Армен, зітхнувши, похитав головою. Моландер засміявся. Сфінкс роздивлявся Лео великими чорними очима. Рун мав геть розгублений вигляд.

Пейт чув про скляні свічки, тільки ніколи не бачив, як вони горять. Цю таємницю в Цитаделі берегли найпильніше. Переказували, що їх у Старгород привезли з Валерії за тисячу років до Руїни. Пейт чув, свічок чотири: одна зелена та три чорні, і всі вони високі та кручені.

— Що це за скляні свічки? — поцікавився Рун.

Армен Підмейстер прочистив горло.

— Перш ніж скласти обітницю, підмейстер має вистояти всенощну в підземеллі. Не дозволяється брати з собою ні ліхтаря, ні смолоскипа, ні лампи, ні воскової свічки... лише обсидіанову свічу. Якщо не зможеш запалити цю свічу, всю ніч доведеться просидіти в темряві. І дехто намагається її запалити. Дурні та впертюхи, які вивчали оті так звані вищі містерії. Іноді пальці собі ріжуть, бо ребра свічок, подекують, гострі як лезо. Й отак, із закривавленими долонями, вони чекають світанку, міркуючи над своєю невдачею. А мудріші просто спати лягають або моляться, але щороку знаходиться кілька таких, які хочуть спробувати.

— Так, — підтвердив Пейт: він чув схожі оповідки. — Але яка користь од свічки, що не дає світла?

— Це урок, — пояснив Армен, — останній урок перед тим, як вдягнемо мейстерський ланцюг. Скляна свіча уособлює істину та вченість — речі рідкісні, прекрасні й делікатні. Скло має форму свічки як нагадування, що мейстер, хай де служитиме, має проливати світло, а гострі краї — що знання може бути небезпечним. Мудрі можуть занадто запишатися у своїй мудрості, але мейстер має лишатися скромним. Скляна свіча і про це нам нагадує. Навіть склавши обітницю, вдягнувши ланцюг і заступивши на службу, мейстер пам'ятатиме свою проведену в темряві всенощну — пам'ятатиме, як не зміг запалити свічу... бо деякі речі лишуються неможливими, навіть коли маєш знання.

Лео Лініх розреготався.

— Неможливими для тебе, ти хотів сказати. А я на власні очі бачив, як горіла свіча.

— *Яксь* свічка горіла, не маю сумнівів, — сказав Армен. — Либонь, з чорного воску.

— Я знаю, що я бачив. Світло було дивне, яскраве — набагато яскравіше за воскові чи лойові свічки. Воно створювало чудернацькі тіні й не тріпотіло — не ворухнулося, навіть коли позаду мене з відчинених дверей війнуло протягом.

— Обсидіан не горить, — схрестив руки Армен.

— Драконове скло, — сказав Пейт. — Простолоуд називає його драконовим склом.

Чомусь йому здалося це дуже важливим.

— Щира правда, — задумливо мовив Аллерас Сфінкс, — і якщо на світі знову з'явилися дракони...

— І дракони, і сили темніші,— сказав Лео.— Сірі вівці заплющили очі, але сторожовий пес бачить правду. Прокидаються давні сили. Збудилися тіні. Наближається доба чудес і жахів, доба богів і героїв,— він потягнувся, лінкувато посміхнувшись.— За це варто випити, здається мені.

— Ми вже доволі випили,— мовив Армен.— Ранок прийде — ми і спам'ятатися не встигнемо, а зранку архімейстер Еброз має читати лекцію про властивості сечі. Тому, хто хоче викувати срібну ланку, не варто пропускати його урок.

— Ну, йдіть покуштуйте сечі, не відволікатиму,— зронив Лео.— Я ж особисто надаю перевагу смаку арборського золотого.

— Якщо обирати між сечею і тобою, я ліпше сечі нап'юся,— Моландер підвівся з-за столу.— Ходімо, Руно.

Сфінкс теж потягнувся до чохла з луком.

— Мені також час у ліжко. Сподіваюся, мені насняться дракони і скляні свічки.

— Всі йдете? — Лео знизав плечима.— Ну, Розі лишається. Либонь, піду розбуджу нашу маленьку цукерочку та зроблю з неї жінку.

Аллерас, зауваживши вираз Пейтового обличчя, мовив:

— Якщо в нього немає мідяка на кубок вина, на дівчину дракона в нього точно не знайдеться.

— Ага,— підтвердив Моландер.— Крім того, щоб робити жінку, потрібен чоловік. Ходімо, Пейте. Старий Волгрейв прокинеться зі сходом сонця. Йому у виходку знадобиться твоя допомога.

«Якщо він сьогодні взагалі пам'ятатиме, хто я такий». Архімейстер Волгрейв без проблем розрізняв круків, а от з людьми в нього виходило значно гірше. Іноді він плутовав Пейта з кимось на ім'я Кресен.

— Я ще не йду,— мовив Пейт.— Побуду ще трішки.

Світло ще не замріло, ще ні. Алхімік може ще прийти, і Пейт хотів бути тут, коли це станеться.

— Ну, як хочеш,— мовив Армен. Аллерас затримав на Пейті погляд, тоді закинув на худеньке плече лук і рушив за іншими до мосту. Моландер так напився, що йому довелося триматися рукою за Рунове плече, щоб не впасти. Якби полетіти вороном, то Цитадель наче й недалеко, але ж хлопці не ворони, а Старгород — справжнісінький лабіринт, самі завулки й перехресні проїзди й вузькі покручені вулички.

— Обережніше,— долинув до Пейта Арменів голос, у той час як туман над рікою вже поглинув четвірку,— ніч вільгла, і на бруківці можна послизнутися.

Коли хлопці пішли, Лео Лінюх через стіл кинув на Пейта квасний погляд.

— Як сумно! Сфінкс утік з усім своїм сріблом, покинувши мене на Брудного Баняка, свинопаса,— він, позіхнувши, потягнувся.— Цікаво, як там наша гарненька Розі?

— Спить,— відтяв Пейт.

— Голяка, не сумніваюся,— вишкірився Лео.— Ти справді вважаєш, що вона варта дракона? Одного дня, гадаю, я точно це дізнаюся.

Пейтові вистало клепки не відповідати на це.

А Лео й не потребував відповіді.

— А коли я дівчинку зіпсую, ціна її впаде, і навіть свинопаси зможуть її собі дозволити. Ти мав би мені подякувати.

«Я мав би тебе прибити»,— подумав Пейт, але він ще не стільки випив, щоб розкидатися власним життям. Лео добре навчений військового мистецтва, бравське лезо й кинджал — смертельна зброя в його руках. А якби Пейту і вдалося дивом його прикінчити, він би теж голови позбувся. У Лео ім'я подвійне, а в Пейта — одне, і друга половина імені в Лео — *Тайрел*. Батько Лео — сер Морин Тайрел, командувач міської варти Старгорода. Мейс Тайрел, лорд Небосаду і хранитель Півдня, родич Лео. А Старгородський Старий, лорд Лейтон Гайтавер, який серед інших носить титул оборонця Цитаделі,— присяжний прапорonosець дому Тайрелів. «Облиш,— сказав собі Пейт.— Він просто хоче зачепити мене за живе».

На сході туман уже розсіювався. «Світанок,— збагнув Пейт.— Світанок прийшов, а алхімік — ні». Пейт не знав, сміятися йому чи плакати. «Чи вважатимусь я злодієм, якщо покладу все назад і ніхто про це не дізнається?» На це питання в нього теж не було відповіді, як і на ті, що їх йому ставили Еброс із Вейліном.

Щойно він, відштовхнувшись від столу, зіп'явся на ноги, страхіливо міцний яблучник миттю шугнув йому в голову. Довелося, щоб утримати рівновагу, зіпертися рукою на стіл.

— Відчепися від Розі,— мовив він на прощання.— Просто відчепися, бо я тебе вб'ю.

Лео Тайрел відкинув пасмо з ока.

— Я зі свинопасами на дуелях не б'юся. Забирайся.

Розвернувшись, Пейт перетнув веранду. Підбори лунко вистукували на побитих негодою дошках старого мосту. Заки Пейт перейшов на той бік, небо на сході вже рожевіло. «Світ широкий,— казав собі Пейт.— Якщо

куплю-таки віслюка, зможу мандрувати шляхами й дорогами Сімох Королівств, лікуючи простих людей і вичісуючи у них гнид. Можу записатися на корабель, стати веслярем і виплисти Нефритовою Брамою в Карт, щоб на власні очі поглянути на тих клятих драконів. Я зовсім не мушу повертатися до старого Волгрейва з його круками».

Але чомусь ноги самі понесли його в Цитадель.

Коли крізь хмари на сході пробилося перше сонячне проміння, з Моряцького септу в порту долинули дзвони. За мить до них приєдналися дзвони з Царевого септу, потім із Сімох Святинь у садку на тому боці Медовинної і нарешті з Зоряного септу, що тисячу років був престолом верховного септона, поки на Королівському Причалі не висадився Ейгон. Могутня музика! «А все одно не така солодка, як спів маленького соловейка».

Крізь дзвони чути було і співи. Щоранку на зорі червоні жерці збиралися перед своїм скромним собором на вантажній пристані, щоб вітати сонце. *Ніч-бо темна і повна жахить...* Пейт сто разів чув, як викрикують вони ці слова, молячи свого бога Р'глора врятувати їх від темряви. Пейт за своїх богів вважав Сімох, але він чув, що Станіс Баратеон тепер молиться біля священних вогнищ. Навіть поставив собі на прапор вогненне серце Р'глора замість вінценосного оленя. «Якщо Залізний трон здобуде він, нам усім доведеться вивчити слова, які співають червоні жерці», — подумав Пейт, але це навряд чи станеться. На Чорноводді Тайвін Ланістер розбив Станіса разом зі Р'глором, а незабаром покінчить з ними остаточно й нахромить голову Баратеона-самозванця на кілок понад Королівським Причалом.

Нічний туман танув, і Старгород навколо набував чіткіших обрисів, виступаючи з передсвітанкової мряки, як привид. Пейт ніколи не бачив Королівського Причалу, але знав, що це здебільшого мазане місто, безладно забудоване — немощені вулички, солом'яні стріхи й дерев'яні халупи. Старгород же збудований був з каменю, всі вулиці мав бруковані, до останнього провулка. На світанку це місто було найчарівнішим. На захід від Медовинної вздовж берега вишикувалися Цехи, наче палаци. Вгору за течією височіли бані й вежі Цитаделі обабіч річки, береги якої, з'єднані кам'яними мостами, були щільно забудовані хоромами й хатами. Вниз за течією, попід чорними мармуровими стінами й арочними вікнами Зоряного септу, тулилися будинки святенників, наче діти під ногами літньої вдовиці.

А далі, де Медовинна вливалася в Шепітну протоку, стриміла Висока Вежа, і її сигнальні вогні аж горіли на тлі світанку. Стоячи на обриві

Ратного острова, вона тінню своєю розтинає місто, мов мечем. Подейкують, з її верхівки видно все аж до самої Стіни. Либонь, саме тому лорд Лейтон ось уже понад десять років не спускається звідти, воліючи керувати містом з-під хмар.

Річковою дорогою попри Пейта проїхав різницький віз, на якому розпачливо верещало п'ятеро поросят. Відстрибнувши, Пейт заледве уникнув відра помиїв, що його якась городянка після ночі вивернула просто з вікна. «Коли стану мейстром у замку, їздитиму на коні»,— вирішив він. А тоді, перечебившись через камінь, подумав: «Кого я дурю?» Не отримає він ані ланцюга, ані місця за столом лорда, ані рослявого білого коня. Дні свої він змарнує, слухаючи крякання круків і відмиваючи лайно з майток архімейстра Волгрейва.

Він саме опустився на одне коліно, намагаючись відчистити з мантиї грязюку, коли почувся голос:

— Доброго ранку, Пейте.

Над ним стояв алхімік.

Пейт звівся.

— Третій день... ви казали, що будете в «Пері й кухлі».

— Ти був з друзями. Я не хотів вам заважати.

Алхімік був одягнений у дорожній плащ із каптуром, коричневий і непримітний. За плечима в нього з-за дахів піднімалося сонце, тож під каптуром неможливо було роздивитися обличчя.

— То ти вже вирішив, хто ти такий?

«Обов'язково змушувати мене казати це вголос?»

— Злодій, мабуть.

— Я так і думав.

Найважче було, опустившись цапки, дістати скриню з-під ліжка архімейстра Волгрейва. Хай яка міцна була скриня, окута залізом, а замок мала поламаний. Мейстер Гормон запідозрив у цьому Пейта, але то неправда. Волгрейв сам зламав замок, коли загубив до нього ключа.

У скрині Пейт побачив торбинку срібних оленів, перев'язаний стрічкою жовтувато-рудий локон, мальовану мініатюру жінки, що зовні нагадувала Волгрейва (аж до вусиків), і лицарську латну рукавицю з гофрованої криці. Рукавиця, наполягав Волгрейв, належала королевичу, тільки він не пригадував уже, якому саме. Щойно Пейт потрусив її, з неї на підлогу випав ключ.

«Якщо я його підніму, стану злодієм»,— пригадується, подумав тоді Пейт. Ключ був старий і важкий, чавунний; він буцімто відмикав усі двері

в Цитаделі. Тільки архімейстри мали такі ключі. Вони носили їх при собі або десь ховали, але якби Волгрейв заховав свого, того ключа уже б ніхто більше не побачив. Пейт підібрав ключа й уже був на півдорозі до дверей, коли вирішив повернутися і прихопити ще й срібло. Злодій є злодій, мало він украде чи багато. «Пейт,— закричав один з воронів йому навздогін,— Пейт, Пейт, Пейт».

— Принесли мого дракона? — запитав хлопець у алхіміка.

— А ти приніс те, що потрібно мені?

— Давайте сюди. Хочу побачити.

Пейт не дасть себе надурити.

— Річкова дорога не місце для такого. Ходімо.

Пейт не мав часу роздумувати та зважувати свої шанси. Алхімік уже рушив уперед. Або йти за ним — або втратити і Розі, і дракона вже назавжди. Отож Пейт пішов слідком. На ходу він ковзнув долонею в рукав. Намацав ключа, надійно схованого в кишеньку, яку Пейт сам там пришив. У мейстрів мантії мають повно кишень. Він це з самого малечку знає.

Довелося поквапитися, щоб не відставати від алхіміка з його сягнистим кроком. Подолали провулок, завернули за ріг, перетнули старий Злодійський ринок і перейшли Тандитну вуличку. Нарешті чоловігя завернув у черговий провулок, ще вужчий за перший.

— Досить,— мовив Пейт.— Нікого немає. Обміняймося тут.

— Як скажеш.

— Хочу отримати свого дракона.

— Певна річ.

Показалася монета. Алхімік перекотив її по кісточках пальців, як того дня, коли їх звела Розі. В ранковому світлі рухливий дракон зблискував, а руки алхіміка відсвічували золотом.

Пейт хапнув монету з його долоні. Золото на дотик було тепле. Пейт підніс монету до рота й куснув, як це часто — він бачив — роблять люди. Якщо по щирості, він гадки не мав, яке золото має бути на смак, але не хотів видатися дурнем.

— А ключ? — увічливо поцікавився алхімік.

Щось змусило Пейта завагатися.

— Вам якась книжка потрібна?

Кажуть, деякі зі старих валерійських сувоїв у замкнених підземеллях — єдині вцілілі на світі примірники.

— Що мені потрібно, тебе не обходить.

— Справді.

«Вже все,— мовив до себе Пейт.— Уперед. Біжи назад у „Перо й кучоль“, збуди Розі поцілунком, скажи їй, що вона тепер належить тобі». Але він чомусь завагався.

— Покажіть мені своє обличчя.

— Як зволиш.

Алхімік скинув каптура.

Чоловік як чоловік, обличчя як обличчя. Молоде, пересічне, з круглими щоками й натяком на борідку. На правій щоці ледь-ледь проступав шрам. Ніс чоловік мав гакуватий, на голові — кучму густого чорного волосся, яке кучерявилось над вухами. Пейту обличчя було геть незнайоме.

— Я вас не знаю.

— Я тебе теж.

— Хто ви?

— Чужинець. Ніхто. Правда.

— А...— Пейту забракло слів. Витягнувши ключа, він уклав його невідомцю в долоню, відчуваючи запаморочення, майже одур. *Розі*, нагадав він собі.— Що ж, тоді все.

Він уже здолав половину провулку, коли бруківка гойднулася під ногами. «Каміння слизьке й вологе»,— подумав він, але справа була не в тому. Пейт відчував, як у грудях гримотить серце.

— Що відбувається? — зронив він. Ноги стали ватяними.— Не розумію.

— І ніколи не зрозумієш,— сумно промовив голос.

Бруківка стрибнула в обличчя. Пейт хотів гукнути на поміч, але й голос не слухався.

Остання його думка була про Розі.